український католицький часопис

МІСІОНАР

рік заснування 1897 № 6(68) червень 1998

НОВІ ВИДАННЯ ВИДАВНИЦТВА "МІСІОНЕР":

Післясинодальне апостольське повчання Папи Івана Павла II "Покликання і місія мирян"

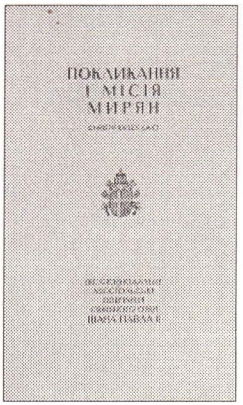

Метою повчання Святійшого Отця є спроба викликати та оживити усвідомлення дару і відповідальності усіх мирян та кожного особисто у місії Церкви. Перший розділ висвітлює тему "Гідність вірних у Церкві - Таїнстві", у другому йде мова про участь мирян у житті Церкви - спільноти. Миряни також співвідповідальні у Церкві - місії - це тема третього розділу. У двох останніх частинах прочитаєте про робітників у Господньому винограднику та формацію католиків - мирян.

Дане повчання Святійшого Отця - це немовби робочий документ до Собору УГКЦ, провідною темою якого буде "Роль мирян в житті Церкви". Бажано, аби цей папський документ був в кожній парафії і щоби на основі нього напрацьовувалися пропозиції для делегатів майбутнього Собору нашої Церкви, який відбудеться у серпні 1998 р.

Йосиф Г. Прадо Флорис. **Ідіть, євангелізуйте охрищених//** *Переклад з п'ятого бразилійського видання о. Т. Олійника, ЧСВВ*

Читаючи цю книжку, напевно зрозумієш, шановний читачу, Христову благовість, що Євангелія - "сила Божа на спасіння кожному, хто вірує" (Рм 1, 16). За допомогою цієї книжки зможеш, дорогий читачу, втілити Євангеліє у життя.

У першій частині йде мова про зміст, завдання та методи благовісті, у другій - про здійснення цієї благовісті.

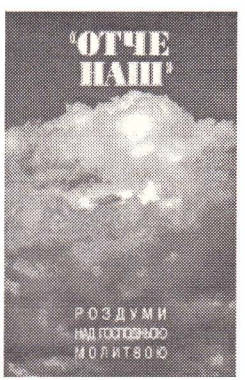

"Отче наш": *збірник проповідей. Із серії "Українська духовна бібліотека".*

Ці роздуми над Господньою молитвою є синтезом радіопроповідей, упорядкованих владикою Софроном Мудрим, ЧСВВ. Проповідники - поважні духовні особи (глава УГКЦ Блаженніший Мирослав Іван кардинал Любачівський, архиєпископ Мирослав Марусин, владики С. Якимишин, ЧСВВ та С. Мудрий, ЧСВВ, отці Василіяни та ін.) Їхні науки спонукають до свідомої молитви і глибокого релігійного життя.

***ЧАСОПИС* "МІСІОНАР" - У КОЖНУ ХРИСТИЯНСЬКУ РОДИНУ!**

СЛОВО РЕДАКТОРА

У червні свята Церква наголошує на тому, що Бог є любов. Доказом цього є Зшестя Святого Духа, яке відзначається цього року у першу неділю місяця червня.

Також святкуємо цього місяця празники - Пресвятої Євхаристії і Серця Христового. Відрадно зазначити, що у нас відроджується давня традиція походу у містах чи селах із Найсвятішими Тайнами і приурочується до першого вищезгаданого свята торжественне Святе Причастя дітей. Свято Серця Христового цього року переноситься на останню неділю червня. Щиро закликаємо його гідно відзначити, а всіх членів Апостольства молитви з цілої України запрошуємо до Жовкви, де 27 і 28 червня відбудеться всеукраїнський з'їзд Апостольства молитви.

Про відлуння зі свята матері і Крехівського відпусту читайте в інформативній частині нашого часопису. Вітаємо з 50-літтям священства одного з найдостойніших синів української землі 20 століття Кир Мирослава Марусина. До рубрики "Роздуми над Євангелією" додаємо ще новий розділ "Слово життя". Це сприятиме новій євангелізації, яку щиро поручає Святійший Отець. У рубриці "З монашого життя" читайте про скромного і жертвенного брата Тимотея Павлюха, ЧСВВ, одного з найстарших членів василіянської спільноти в Україні.

У рубриці "Зі святими упокой, Господи" читайте некро́лог про бл. п. єпископа Теодора Майковича та о. Романа Павлика.

Нехай Христос Чоловіколюбець випромінює пребагату любов свого люблячого Серця на всіх читачів нашого часопису, як, зрештою, і на всіх людей усього світу!

о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ

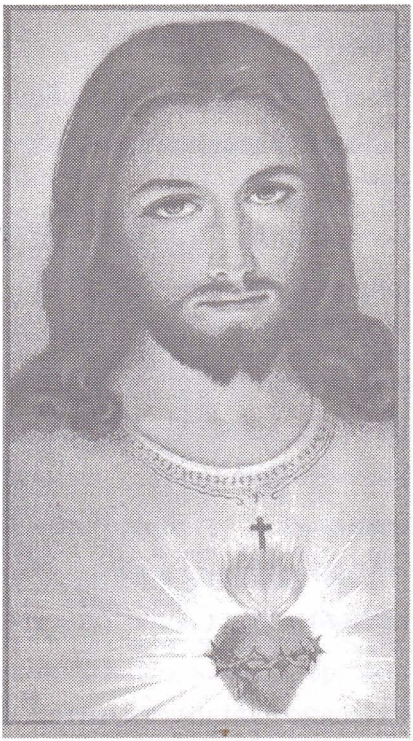

Ось Серце, що так дуже полюбило людей...

МОЛИТВА ЩОДЕННОГО ПОЖЕРТВУВАННЯ ДЛЯ ЧЛЕНІВ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ

О, Божественне Серце Ісуса! У злуці з тим наміром, з яким Ти на землі віддавав славу Богові і тепер щоденно віддаєш у Пресвятій Тайні Євхаристії, жертвую Тобі через Непорочне Серце Пречистої Діви Марії всі свої молитви, справи, слова, думки й витривалість у терпіннях нинішнього дня у винагороду за всі зневаги, образи і кривди, завдані Тобі.

Жертвую їх особливо за Святішого Отця Папу Римського, за святу Церкву, за навернення грішників та у всіх намірах Апостольства Молитви, призначених на цей місяць і на сьогоднішній день.

Пресвяте Серце Ісуса і Марії, спомагайте св. Церкву та Україну!

Святий Йосифе, Покровителю і Заступнику приятелів Ісусового Серця, моли Бога за нас!

Святий Архангеле Михаїле, св. Миколаю, св. Володимире, св. Йосафате, Заступники України, моліть Бога за нас!

НАМІР АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ЧЕРВЕНЬ:

(Поблагословлене Святійшим Отцем)

Загальний: ЩОБ ЗНИК З ЛИЦЯ ЗЕМЛІ ВСЯКИЙ РЕЛІГІЙНИЙ ФАНАТИЗМ І ЩОБ ВІН НЕ БУВ БІЛЬШЕ ПРИЧИНОЮ НАСИЛЬСТВА.

Кожний фанатизм є шкідливим, а передовсім - релігійний. Причиною фанатизму є помилкове поняття добра, брак освіти та непоінформованість. Загальновідомим є релігійний фанатизм у деяких мусульманських країнах, який призвів до виникнення релігійно-політичних течій, т.зв. фундаменталістів. Нова євангеліза-

ція спричиняється до усунення усякого фанатизму між християнами. Будьмо живим прикладом толерантності до тих, які по-іншому думають і по-іншому вірують, бо і вони - діти Божі. Молімся, щоб усі некатолики та нехристияни були осяяні світлом благовісті, стали членами єдиної Вселенської Церкви Христової.

Місійний: ЩОБ УСЯ ЦЕРКВА ВИЗНАВАЛА І ПРИЗИВАЛА СВЯТОГО ДУХА ЯК "ГОЛОВНОГО ТВОРЦЯ НОВОЇ ЄВАНГЕЛІЗАЦІЇ".

Щоб бути нам добрими християнами, не достатньо лише вірити у Триєдиного Бога, але необхідно бути відкритими на діяння Духа Святого в нас і через нас.

Він колись говорив через пророків. Нині говорить і діє через християн. Молімося за те, щоби вони щораз більше усвідомлювали, що Бог керує світом. Молімося за те, щоби вони чим краще сприяли новій євангелізації, яка була, є і буде ділом Святого Духа.

Місцевий: ЩОБ ХРИСТИЯНИ УКРАЇНИ ЧИМ ГЛИБШЕ ЗРОЗУМІЛИ БЕЗМЕЖНУ БОЖУ ЛЮБОВ І МИЛОСЕРДЯ.

Бог є любов. Усі діла Його на цьому світі, від сотворення аж до Страшного суду, свідчать про Його любов до людини. Збагнути це спроможна тільки та людина, яка намагається бути подібною до Бога, тобто все, що робить - робить з любов'ю. Молімся, щоб усі християни України шляхом практикування любові і милосердя до ближнього та щирого прощення збагнули, що Господь Бог всіх нас безмежно любить і до всіх однаково милосердний.

Покровителі на червень - всі святі (друга неділя червня)

Нашими заступниками цього місяця є всі святі, які нас випередили у вічності, проживши чеснотливо життя на землі. Найдостойнішою є між ними Пресвята Богородиця. Наші богослужбові книги розрізняють святих пророків, апостолів, святителів, преподобних, мучеників, ісповідників тощо. Пророки мали велике завдання в історії спасіння - звіщати Царство Боже і напоумлювати тих, які суперечили йому. Апостоли були вибраними посланцями звіщати благовість всім народам. Святителями були визначні єпископи і вчителі Церкви, борці проти єресі. Преподобними називаємо монахів і монахинь, які свято прожили свій вік у богопосвяченому стані. Мучениками називають всіх святих, які за віру в Бога пролляли свою кров. Ісповідниками були відважні визнавці віри, які, незважаючи на переслідування, померли природною смертю.

В нашому східному обряді, в першу неділю після Зшестя Святого Духа вшановуємо всіх святих. Просимо у своїх молитвах могутнього заступництва через всіх святих для кожного з нас, наших родин, нашої батьківщини і цілої Церкви Христової.

НАМІР АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ЛИПЕНЬ:

(Поблагословлене Святійшим Отцем)

Загальний: ЩОБ ВІРНІСТЬ І МИР БУЛИ ПРОВІДНИМИ ЧИННИКАМИ ДЛЯ КОЖНОЇ РОДИНИ.

Місійний: ЩОБ ХРИСТИЯНСЬКІ ДУШПАСТИРІ І ВІРНІ В КИТАЇ ДАВАЛИ СВІДЧЕННЯ ВІРИ І ЦЕРКОВНОЇ ЄДНОСТІ.

Місцевий: ЩОБ УСІ ХРИСТИЯНИ УКРАЇНИ З НАГОДИ 1010-ОЇ РІЧНИЦІ НАШОГО ХРИСТИЯНСТВА СКРІПИЛИСЯ У ДУСІ ПЕРВІСНОЇ ЄДНОСТІ.

Покровителі на липень - святі рівноапостольні Ольга і Володимир 24(11) і 28(15) липня.

БОГОСЛОВСЬКА ТЕРМІНОЛОГІЯ: ВЧОРА І СЬОГОДНІ

13-15 травня 1998 р.н. Інститут богословської термінології та перекладів Львівської Богословської Академії провів Всеукраїнську наукову конференцію "Сучасна українська богословська термінологія: від історичних традицій до нових концепцій". У конференції взяли участь науковці з усіх регіонів України та з Канади.

Відкрито конференцію урочисто-піднесеним співом "Христос воскрес". Вступне слово виголосив директор Інституту п. Михайло Петрович. Учасників конференції привітали та благословили Преосвященні владики Софрон Мудрий, ЧСВВ (єпископ Івано-Франківський, УГКЦ) та Ігор Ісіченко (єпископ Харківський і Полтавський, УАПЦ), кандидат філологічних наук, член оргкомітету конференції. Привітав конференцію і ректор Львівської Богословської Академії о. д-р Михайло Димид. З вітальним словом виступив також відомий український лексикограф проф. Левко Полюга.

Три дні тривала напружена цікава робота. Відбулося пленарне засідання, працювали три секції: *"Проблеми перекладу богослужбової літератури та богословських книг"*, *"Історичні шляхи розвитку української богословської термінології"* і *"Лексико-семантичні особливості та проблеми уніфікації й усталення сучасної української богословської термінології"*. Було заслухано та продискутовано більше тридцяти цікавих змістовних доповідей. Відбулися два круглі столи: *"Правописні питання релігійного стилю"* та *"Мова молитовна, мова церковна"*. У ході роботи відчувалося прагнення учасників знайти виважені, розумні вирішення кожної проблеми.

На підсумковому пленарному засіданні було прийнято Ухвалу, в якій визначені основні напрямки розв'язання найбільш пекучих завдань. Конференція завершилася, робота над поставленими проблемами триває. Надіємось, що Господь поблагословить її і принесе вона добрі й багаті плоди на славу Божу, для блага України.

с. ВЕНЕДИКТА, Студитка

АПОСТОЛЬСТВО МОЛИТВИ

Це релігійне братство - гурток ревних і побожних людей, які не вдовольняються поверховим виконанням релігійних обов'язків, а прагнуть до вищого, досконалішого духовного життя, бо вони повірили в любов Христа-Чоловіколюбця... Вони душею прийняли скаргу Ісуса Христа: "Це Серце, що так дуже полюбило людей, а тепер від них зазнає хіба чорну невдячність..."

Апостоли молитви - це новітні апостоли Христової любові. Це покликані й вибрані душі.

Апостол - це грецьке слово, а означає те саме, що латинське "місіонар", тобто посланець. Вони послані до своєї родини, до свого села, міста, народу. Вони прийняли те, що їм Біблія каже: "Ідіть і говоріть усім, що Бог - Любов".

Молитви: головне діло тих апостолів - молитва. До них, якоюсь мірою, стосуються слова Христа Господа: "Я вас вибрав і призначив, щоб ви молилися й просили в моє ім'я і щоб плід принесли" (Ів 15, 16).

Мета, яку повинні спільно осягати: молитвою й жертвою допомагати Ісусові спасати людей, і прямувати до освячення.

Які середники вони повинні використовувати, щоб осягнути свою ціль спасіння та самоосвячення?

1) *Збори усіх членів.* Хоч раз у місяць провести збори, спільно помолитися та послухати наміри певного місяця. Ці збори - дуже важлива справа. Вони розвивають апостольську ревність та поглиблюють релігійний світогляд. Так, перші християни сходилися на читання св. Письма, на молитву, на "ламання хліба", тобто причастя Тіла і Крові Господньої. **А головне їх завдання** - це апостолувати молитвою, спільно молитися, також обговорювати різні справи, пов'язані з душпастирством та релігійним життям, а також з плануванням християнської доброчинності.

Приписані офіційні молитви треба проказувати щодня: кожний член повинен проказувати щонайменше "Отче наш" і 10 разів "Богородице Діво" та "Слава Отцю й Сину й Святому Духу..." і молитви щоденного пожертвування: "Божественне Серце Ісуса..."

2) *Винагороджуюче св. Причастя,* зокрема у перші п'ятниці, або в першу неділю. "Святі години", молебні, адорації св. Тайн, та завжди й за все складати подяки Богові: за дар життя, за любов, за відкуплення і ласки.

3) *Урочисто святкувати свята,* в яких особливіше виявлена любов Божа і Чоловіколюбство Христа Господа: Пресвятої Євхаристії, Серця Христового та Царя Христа.

Головна чеснота апостолів молитви: довіра до Бога.

Набожність до Пресвятої Євхаристії спрямовує вірних до досконалішої участі в св. Літургії, до частого, навіть щоденного св. Причастя, і до частої (принаймні раз в місяць) св. Сповіді.

А всі активні члени Апостольства молитви за обітницею Господа: "якщо перебуватимуть у Ньому... можуть просити, що захочуть, і буде їм дано" (Ів 15, 16).

Тим-то Апостольство молитви, пристосоване до вимог часу новими статутами, буде ще краще відповідати потребам Церкви, вести своїх членів до належної й щирої побожності, яка навчить надолужувати за гріхи й невдячність всіх людей і так бути жертвою любові. Апостольство молитви також розвиває необхідну набожність до Святого Духа, який живе у Церкві, та у серцях вірних, які моляться.

Святійший Отець щиро бажає, щоб збільшувалося число членів Апостольства молитви, щоб усі члени зростали в чеснотах і святості й уділяє їм своє апостольське благословення.

о. Тарас ОЛІЙНИК, ЧСВВ

ІСУС ХРИСТОС - ПРАВДИВИЙ БОГ І ПРАВДИВА ЛЮДИНА

Вже на початках християнства почали з'являтись різноманітні секти, які заперечували Божество Ісуса Христа. Серед них були такі секти, як аріани, несторіани, та ін., які заперечували Божество Ісуса Христа чи Його справжню людську природу. Церква на Вселенських соборах засуджувала такі фальшиві навчання.

В XIX ст. появився Карло Рассел, на основі науки якого виникла секта "Свідки Єгови". Їх вчення багато в чому суперечить правдам нашої святої віри. Чи не найбільшою їх помилкою є заперечення Божества Ісуса Христа і Божества Духа Святого. Наводимо деякі місця із Святого Письма, в якому виразно підтверджується Божество Ісуса Христа.

Св. Іван Богослов починає Євангелію словами: "Споконвіку було Слово, і з Богом було Слово, і Слово було Бог" (Ів 1, 1). Ісус Христос - Бог Слово тут проголошується споконвічним Богом.

Зміст першого послання Івана Богослова є також Божество Ісуса Христа, як здійснена любов Божа. Св. Іван є свідком Слова життя, тобто Ісуса Христа - Богочоловіка. *"Що було споконвіку, що ми чули, що бачили нашими очима, що оглядали і чого руки наші доторкалися, про Слово життя... звістуємо і вам"* (1 Ів 1, 1-2).

Святий апостол Павло в посланні до Тимотея (3,10) виразно пише, що Бог явився у тілі, засвідчений у Дусі...

Ще в іншому місці цього ж Послання читаємо: *"І ми бачили і свідчимо, що Отець послав Сина - Спаса світу"* (1 Ів 4, 14)

Св. апостол Павло в листі до филип'ян (2, 6-8) пише: "Він, існуючи в Божій природі, не вважав за здобич свою рівність із Богом, а применшив себе самого, прийнявши вигляд слуги, ставши подібним до людини". Святий апостол Павло має на меті, щоб *"усі увірували, що Ісус Христос є Господь на славу Бога і Отця"* (Фил 2, 11). Святий євангелист Іван закликає вірних не лише вірити у Божество Ісуса Христа, але почитати Його, як Бога. "Щоб усі почитали Сина так, як Отця почитають" (Ів 5, 23). Він же і прекрасно описав, як апостол Тома висловив це визнання словами: *"Господь мій і Бог мій"* (Ів 20, 28). В своїй Євангелії (Ів 13,19) св. Іван доводить, що Ісус Христос є Богом, даючи те саме ім'я Ісусові, яким Господь Бог назвав себе, говорячи до Мойсея з палаючого куща: *"Я є той, хто є"* (Вих 3, 14), тобто ***Сущий***. *"Ось нині говорю вам перед тим як настане воно, щоб, коли настане, вірили ви, що я - **Сущий**"* (Ів 13, 19). Хто не повірить, що Він - **Сущий**, помре у гріхах своїх (Ів 8, 24).

Проповідаючи у храмі, Ісус одного разу сказав: *"Коли вгору Чоловічого Сина піднесете, тоді взнаєте, що **Сущий** я..."* (Ів 8, 28). І в іншому місці Ісус каже: *"Істинно, істинно кажу вам: Перше ніж був Авраам, Я є"* (Ів 8, 58). **Сущий, я є** - означає те саме, що і **Ягве**.

Авраам, як знаємо, жив майже дві тисячі років до народження Ісуса Христа і це слово означає, що Христос споконвічний - друга особа Божа. Свідки Єгови трактують Ісуса Христа, як звичайну людину, яка від нас, дітей Божих, відрізнялася лише більшою досконалістю.

У Святому Письмі можна виразно прочитати, що навіть Каяфа зрозумів: синівство Ісуса Христа є інакшим від нашого синівства. "Заклинаю тебе живим Богом, щоб ти сказав нам, чи ти Христос, Син Божий... (Мт 26, 63).

За те, що Ісус сказав правду, що Він є **Сущий**, справжній Син Божий, був покараний смертю. Тієї правди вони не могли і не хотіли зрозуміти і вирішили усунути Істину (Ісуса Христа). Свідки Єгови, подібно до євреїв, не можуть і не хочуть цього зрозуміти, тому викривляють значення титулу Син Божий, тобто заперечують Божество Ісуса Христа.

Святий Іван Богослов напоумляє своїх сучасників, які не визнають Ісуса Христа, називаючи їх антихристами (2 Ів 7).

Отож, ці короткі роздуми нехай би утвердили всіх християн у вірі у Божество Ісуса Христа, а вас, брати і сестри, яких Свідки Єгови звели на фальшиву дорогу, привели б до правдивої віри в Триєдиного Бога.

бр. Методій БРИНДЗЕЙ, ЧСВВ

З ЛЮБОВ'Ю І ВДЯЧНІСТЮ

Місяць травень - найпрекрасніший місяць весни, присвячений нашій небесній Матері - Пресвятій Богородиці. В Її честь у всіх храмах відбуваються маївки.

Як радісно бачити розквітлі дерева у білосніжному цвітінні, перші весняні квіти. У прозоре блакитне небо щоденно різними мовами несуться молитви, слова вдячності Матері Божій.

На світлині: вгорі - діти та молодь численно зібрались на маївку біля однієї з капличок Крехівського монастиря; внизу - уважно слухає молодь слова Євангелія, яке читає отець-ігумен Крехівського монастиря Дам'ян Кастран, ЧСВВ.

ДО НАШОЇ ПОСТІЙНОЇ РУБРИКИ "РОЗДУМИ НАД ЄВАНГЕЛІЄЮ" ДОЛУЧАЄМО РОЗВАЖАННЯ "СЛОВО ЖИТТЯ"

"Жити Словом" - це один із досвідів руху Фоколяре (Вогнище), це конкретне застосування слів зі Святого Письма у щоденному житті.

"Слово Життя" - цитата зі Святого Письма на кожен місяць з практичним коментарем. Автор коментаря - К'яра Любіх, засновниця згаданого руху.

Ця рубрика має на меті сприяти новій євангелізації, на якій неодноразово наголошує Святійший Отець, та нагальність якої ми відчуваємо.

Отож, хай ці роздуми спонукають жити за Євангелієм і переконають нас у правдивості, конкретності та актуальності його слів на особистому досвіді.

"СЛОВО ЖИТТЯ"

"... прощаються її гріхи численні, бо багато полюбила" (Лк 7, 47).

Чи був ти у ситуації, коли звільнившись, можливо з немалими труднощами, зі своїх гріхів, висповідавшись, просячи у Бога прощення, почувався потім щасливим і вільним, як пташка, і хотів любити? Любити Бога і більше не ображати Його, любити своїх ближніх?

Якщо так, то ти відчув у собі щось із того, що відчувала у своєму серці грішниця, якої стосуються ці слова.

Мабуть ця жінка чула, як Ісус говорить у синагозі чи на сільській площі, звіщаючи Царство прощення для всіх, хто згрішив.

Вражена любов'ю Божою, яка огорнула її і кликала до спільності з Ним, вона пішла шукати Його.

Довідавшись, що Ісус гостював у домі фарисея Симона, вона пішла туди. Сівши біля Нього, почала сльозами омивати йому ноги і обтирати своїм волоссям, і намащувати їх пахощами.

"... прощаються її гріхи численні, бо багато полюбила".

Грішниця своєю поведінкою висловлює глибоку вдячність: "багато полюбила".

Вона певна, що в Ісусі знайшла спасіння. Пахощі - це знак поклоніння. Омиванням ніг вона ніби говорила Йому: ти спас мені життя. Вона не звертає уваги на те, що на людях показує своє волосся (а це вважається соромом для жінки зі Сходу і для неї це не важливе).

Звичайно, Симон не розуміє ні її, ні Ісуса. За законом контактувати з грішниками заборонено.

Тоді притчею про двох боржників Ісус пояснює, що той любитиме більше, кому було більше прощено.

"... прощаються її гріхи численні, бо багато полюбила".

Ісус схвалює поведінку грішниці. І сказав Симонові: "Прибув я у твій дім, і ти не дав мені води на ноги. Вона ж слізьми обмила мені ноги й витерла своїм волоссям" (Лк 7, 44).

Симон, що занедбав ці жести гостинності, хоч і вважається праведним, бо дотримується закону. Але він є позбавлений саме того, що має ця жінка - вдячності та любові. Він не пережив її досвіду: не відчув, що Бог, який прощає, звільнив Його, і не відчуває особливої любові до Ісуса, ні необхідності навернутися, не усвідомлює, що грішниця, якій простяться гріхи, є близька Богові.

"... прощаються її гріхи численні, бо багато полюбила".

Дехто надає цим словам наступне значення: через те, що багато полюбила, багато їй прощено. Але в цьому епізоді любов жінки є наслідком отриманого прощення. Її вдячність є знаком того, що багато гріхів їй було відпущено. Дійсно, Ісус закінчує такими словами: "Кому ж мало прощається, той мало любить".

Чи не трапляється і з нами те саме?

І саме відчуваючи і приймаючи любов Божу, що приходить першою, несучи прощення, маємо силу любити і завжди розпочинати спочатку.

"... прощаються її гріхи численні, бо багато полюбила".

"Багато полюбила". Бачачи любов Божу до себе, грішниця любить. Тому вона є символом і моделлю християнина, обов'язок якого полягає в любові: любити Бога і ближнього.

Навернення цієї жінки до Бога, до Божої любові - це не лише особливий виняток великого навернення. Ні. Це приклад для нас усіх. Бог йде шукати те, що загубилося. Його серце звертається особливо до тих, хто найбільше потребує милосердя. Ісуса ж насправді звинувачували, що він "приятель митарів та грішників" (Лк 7, 34).

І ось цією любов'ю Бог викликає любов і встановлює цей зв'язок між собою і людиною. Ці живі і особисті відносини є для того, щоб ми могли називатися християнами.

К'яра ЛЮБІХ

ЧАСОПИС "МІСІОНАР" — У КОЖНУ ХРИСТИЯНСЬКУ РОДИНУ!

50 років для Церкви і народу

На світлині: Преосвященніший Кир Мирослав Марусин

Преосвященний Архиєпископ Мирослав Марусин народився *26 червня 1924 року* в с. Княжому поблизу Золочева Львівської архиєпархії. Останній рік середньої школи закінчив у Малій Семінарії (Львів), де *8 червня 1943 року* склав з відзнакою іспит зрілості. Богословські студії почав вивченням філософії в Львівській Богословській Академії *у 1943-44* академічному році. До 1949 року продовжував навчання у Німеччині, а з 1949 до 1951 року - в Папському Інституті Східних Наук (Рим), де й здобув докторат.

2 травня 1948 року в Мюнхені сталася знаменна подія в його житті - Високопреосвященний Кир Іван Бучко висвятив о. диякона Мирослава на священика.

Після висвячення він став найближчим співробітником бл.п. архиєпископа Івана Бучка, Апостольського візитатора для українців у Західній Європі з осідком в Римі.

Як настоятель канцелярії Апостольського візитатора він мав завдання координувати душпастирську працю українських священиків, що разом з віруючими проживають в Західній Європі. А було тоді в згаданих країнах біля 400 священиків в молодому ще віці і в більшості з родинами. Число українців перевищувало 500 тисяч.

Апостольський візитатор створив для належного забезпечення духовної опіки віруючих чотири Генеральні вікаріати: Велика Британія, Бенелюкс, Німеччина і Франція. До того часу тільки українці в Австрії мали свого Генерального вікарія, а в інших

країнах Європи душпастирювали поодинокі священики.

Архиєпископ Іван Бучко сприяв не тільки духовному, але й громадському та культурному житті українців - емігрантів в Європі і в цьому ревно допомагав йому о. Мирослав Марусин.

З прибуттям Блаженнішого Верховного Архиєпископа Кир Йосифа Сліпого з неволі до Риму 1963 року о. Мирослав допомагав впродовж десяти років Первоєрархові УГКЦ. З ним відбув о. Мирослав *у 1964 році* у далеку пастирську подорож до Індії, Іраку, Ливану і Сирії, де вони відвідали осідки всіх Первосвятителів Східних Церков: Малабарської, Маланкарської, Халдейської, Вірменської, Сирійсько-Антиохійської, Маронітської і Мелхітської.

Брав його Блаженніший Йосиф Сліпий також з собою до Австрії, Німеччини та багатьох міст Італії, а згодом до Канади, США, Колумбії, Венесуели, Бразилії, Арґентини, Параґваю, Перу, Мексики, Гавайських Островів, Австралії, Нової Зеландії. Ця остання заокеанська подорож відбулась *з 14 червня до 30 жовтня 1968 року.*

29 листопада 1971 року о. Мирослав перебрав від Архиєпископа Івана завдання апостольського візитатора українців в Західній Європі, а *27 червня 1974 року* був піднесений до сану єпископа. Далі співпрацював з обома достойними єрархами Української Церкви - Блаженнішим Кир Йосифом і Кир Іваном. Архиєпископ Іван Бучко упокоївся у Бозі 21 вересня 1974 року.

Тоді Святійший Отець Павло VI надав йому ще обов'язок консультатора Конґреґації для Східних Церков та члена Понтифікальної Комісії по ревізії Східного Церковного Права, де в *1977 році* призначений на місце заступника Президента і керував роботою щодо кодифікації Кодексу Канонів Східних Церков до її завершення - 18 жовтня 1990 року.

Це є перша такого роду книга законів в двохтисячній історії Східних Церков.

Папа Іван Павло II призначив владику Мирослава на Секретаря Конґреґації для Східних Церков і підніс його до сану Архиєпископа в свято Воздвиження Чесного Хреста 1982 року.

Як Секретар згаданої Конґреґації, архиєпископ М. Марусин тісно співпрацював з іншими подібними інституціями, зокрема з секретаріатом про єдність Церков.

Попри всі ці обов'язки владика не залишав пера, а написав декілька важливих праць богословського, літургічного та пасторального змісту. Серед них - "Святительські Служби в Київському Евхологіоні на початку 16 ст.", "Божественна Літургія", "Монаший Устав св. Теодора Студита на Україні" та ін.

Він пам'ятав про потреби віруючих в Україні і в світі та звертався до свого українського народу у проповідях по Ватиканському радіо, які зібрані 1997 року у книзі "Йдемо до нашого Бога". Вірних

українців в Польщі відвідував він щорічно, починаючи від *1984 року*, коли вдалось йому "пробитись" крізь "берлінський мур". Він відвідав і Церкви, відданні в опіку Східній Конґреґації - в Болгарії, в Румунії, в Греції, в Угорщині, в тодішній Югославії, в Ізраїлі, в південній Італії, а навіть у далекій Литві.

З нагоди 50-ліття його священства Святіший Отець Іван Павло II надіслав до нього лист-привітання, в якому згадує про цю діяльність і додає таке побажання: "Дуже прохаємо Господа, щоб свідомість здобутих в довголітньому служінні надбань не схиляла тебе до відпочинку, але запалила бажання до дальших священичих подвигів. Отак насправді святкування 50-ліття твого священства буде передвістям ще більших похвал".

Папська Марійська Академія, Орден Лицарів Божого Гробу, Наукове Товариство ім. Шевченка та інші наукові установи відзначили владику почесними грамотами та пропам'ятними медалями.

Віденський Університет з нагоди 600-ліття богословського факультету нагородив Кир Мирослава почесним докторатом, а Український Вільний Університет вчинив це ж саме в 1997 році.

Цей скромний нарис діяльності Ювіляра ще далеко неповний, бо заслуги священичого служіння, їх вартість і ревність на славу Божу і на добро безсмертних душ, відомі тільки Богові.

За матеріалом о. прелата Юрія ДЖУДЖАРА з Риму

ВІТАЄМО З ІНТРОНІЗАЦІЄЮ НОВИХ ЄПИСКОПІВ РКЦ В УКРАЇНІ

● 21 березня ц.р. Римський Архиєрей призначив Луцьким єпископом владику Маркіяна Трофим'яка. До цього він був єпископом-помічником Львівського римо-католицького митрополита. За походженням він українець.

16 травня в Луцьку відбулась його урочиста інтронізація в соборі св. ап. Петра і Павла, в якій взяли участь Апостольський Нунцій в Україні Архиєпископ Антоніо Франко, Митрополит Львівський РКЦ Архиєпископ Мар'ян Яворський, Митрополит Перемишльський РКЦ Юзеф Міхалік, єпископи УГКЦ Кир Юліан Ґбур, Кир Софрон Мудрий, ЧСВВ, Кир Іриней Білик, ЧСВВ з Івано-Франківська, Кир Василь Медвіт, ЧСВВ, представники Православних Церков, місцева громада. Під час інтронізації Митрополит М. Яворський вручив Кир М. Трофим'яку митру і пасторал, також було зачитано папську булу.

● Нещодавно, як повідомило Ватиканське радіо, Вселенський Архиєрей Іван Павло II призначив о. Леона (Максиміліяна Дубровського) з Чину Францісканів-Бернардинів новим єпископом-помічником Кам'янець-Подільської єпархії. Йому 49 років, родився в Україні.

ГІДНО ВІДЗНАЧИЛИ ДЕНЬ МАТЕРІ

Мама... Це найдорожча людина для будь-кого на цьому світі. Вона привела нас на світ, виховала і як у тій пісні, "дні і ночі молилася за нас". У тоталітарній державі, якою був колишній СРСР, свято матері кануло у забуття. Раніше його у нашому краї урочисто святкували у другу неділю травня.

Вже кілька років в незалежній Україні тими чи іншими акціями намагаються відродити призабуте свято. Але такого рівня заходи, що відбулися 10 травня у Львові - перші в історії нашої молодої країни.

Релігійні, громадські, політичні організації, інтелігенція Львівщини започаткували цього року вшанування найвидатніших жінок України на День матері. Головними організаторами стали отці Василіяни, в значній мірі їм допомогли п. Юрій Сорочик, подружжя Калинців, інші громадські діячі. У відкритому листі до Президента України, підписаного сотнею людей, зазначається: "просять (організації - прим. наша) Вас підтримати Указом Президента надання звання "Героїня України" та нагородити орденом Княгині Ольги тих жінок, які перебули роки страшних поневірянь у політичних тюрмах, таборах, на засланнях за свою непримиренність до тоталітарного режиму та за відданість Богові й Україні". Також у цьому листі наголошується: "Оргкомітет з проведення Дня матері у Львові просить Вас, пане Президенте, підтвердити Президентським Указом звання "Українська мати" (далі ряд прізвищ).

Під ласкавими променями травневого сонця учасники свята матері, зібрані біля церкви св. Андрія у Львові, де правилася св. Літургія під проводом Протоігумена о. Теодозія Янківа, ЧСВВ, щиро молилися до Господа та Його Небесної Матері - Пречистої Діви Марії за наших жінок-матерів.

Найурочистішою подією цього святкового дня було нагородження визначних матерів України. На сцену Львівського театру опери та балету ім. І. Франка запросили 7 жінок - Одарку Гусяк, Ірину Сеник, Наталію Попович, Стефанію Горинь, Ганну Шабатуру, Марію Янів (Наталія Шухевич сиділа у ложі, а Оксана та Володимира Бандери через поважні причини були відсутніми). Визначний громадський діяч Ігор Калинець зачитав короткі біографії вищезгаданих матерів, а голова оргкомітету о. Протоігумен Теодозій Янків, ЧСВВ та член оргкомітету п. Юрій Сорочик нагороджували їх почесними відзнаками під бурні оплески численних глядачів.

Визначних жінок вітав і представник місцевої влади - голова Львівської облдержадміністрації п. Михайло Гладій, який вручив їм грамоти та грошові премії. Отож, звання "Героїня України" присуджено: **Одарці Гусяк,** 1924 року народження, відбула 25 років у сталінсько-брежнєвських тюрмах та концтаборах, з 1975 року, після ув'язнення, постійно переслідувана владою. Нині очолює Всеукраїнську лігу жінок України, проживає у м. Львові;

Ірині Сеник, 1926 року народження, відбула 33(!) роки тюрем, таборів і заслання. Нині очолює відділення Союзу українок у Бориславі, видано кілька збірок її поезій та альбом художніх узорів;

Ользі Ільків, 1920 р. н., після 14 років поневірянь по тюрмах знову переслідувана владою, брала активну участь у акціях на зорі національного відродження;

Оксані і Володимирі Бандерам - рідним сестрам. Вони виховані у родині священика, де було семеро дітей. Їхній рідний брат Степан - одна з найвизначніших постатей національно-визвольного руху у 30-50 роках. З усієї родини Бандер вижили тільки вищеназвані сестри, що повернулися після довгого заслання в Україну лише 1990 року. Нині проживають у Стрию;

Наталії Шухевич, 1910 р. н., дружині відомого генерал-хорунжого Романа Шухевича (Чупринки), відбула 15 літ у тюрмах і таборах. Протягом довгих років була позбавлена інформації про долю дітей. Нині живе у Львові;

Наталії Попович, 1905 р.н. Пережила 10 років тюремного ув'язнення. Попри свій вік співпрацює з різними громадськими організаціями.

На світлині: визначні матері України і музичний колектив "Писанка".

Звання "Українська Мати" удостоїлись жінки, що виховали достойних синів та дочок України, незважаючи на важкі випробування. Це **Стефанія Горинь** (1911 р.н.), виховала трьох синів, які є відомими політичними діячами; **Ганна Шабатура** (1914 р.н.), мати художниці і громадської діячки Стефанії Шабатури, що пережила у 70-их роках табори та заслання; **Марія Янів** (1937 р.н.), мати п'ятьох дітей, які обрали духовну стежину у житті - три дочки є монахинями, а два сини - студенти духовної семінарії у Римі.

Урочисту атмосферу свята в оперному театрі прикрасили виступи різних молодіжних та музичних дитячих колективів ("Писанка", дует "Перлинка" та ін.). Знання та любов до української поезії та пісні продемонстрували студенти-іноземці (з країн Азії та Європи) Львівського медичного університету, які зачитали вірші та виконали пісню.

Після виступів деяких нагороджених матерів та їхніх дітей заключне слово виголосив о. Теодозій Янків, ЧСВВ.

Наступний захід Дня матері - Молебень біля статуї Матері Божої у центрі Львова відправлений отцями Василіянами. Біля пам'ятника Шевченкові відбувся концерт духовних пісень.

Нехай цьогорічний почин - вшанування визначних матерів України - знайде своє продовження у майбутньому. Аби не забути, що найдорожча особа для кожної людини - мати.

Ігор СКЛЕНАР

ВРАЖЕННЯ ВІД ПРОЩІ

Нещодавно відбулась молодіжна проща "Львів-Унів". Вона розпочалася від церкви св. Михаїла. Священик поблагословив нашу групу, яка була сформована з членів вівтарної дружини церкви св. Онуфрія, греко-католицького ліцею ім. Климентія Шептицького. До її складу ввійшли також бр. Августин, ЧСВВ і сестра Служебниця НДМ Єремія. Згодом всі вирушили у дорогу.

Пекуче сонце супроводжувало нас від самого початку походу. Пісня на прославу Божу ні на мить не сходила з вуст прочан. 36-кілометрове випробування першого дня видалося нам радісним, бо відвідали чимало християнських святинь і там відмовили молитви.

Прочан гостинно зустрічали мешканці сіл, через які вони проходили. Ледь не на кожному подвір'ї стояв стіл із заквітчаними іконами. Турботливі жінки ділилися харчами.

В піснях та молитвах на прославу Божу минуло два дні. І ось такий, здавалося б, далекий для нас Унів. У чудову мить травневого вечора наші душі наповнилися внутрішнім спокоєм. Численні паломники зібрались на нічне чування біля древнього монастиря монахів Студійського Уставу і відчували присутність Господа. Це відчуття не покинуло їх і під час ранкових богослужень. Усі ревно молились також до Пресвятої Богородиці, яка своїм покровом огорнула паломників. Прославляючи заступницю всіх християн, молодь гуртувалась і об'єднувалась спільними інтересами. Мир і спокій після спільних і ревних молитов залишаться у наших душах ще довгий час. В хвилинах розпуки Святий Дух не дасть згаснути вічнопалаючій свічі любові.

Олег КРАВЧУК,
член вівтарної дружини церкви
св. Онуфрія і учень ліцею ім. К. Шептицького

СЛАВІМ ГОСПОДА ЄДИНИМ СЕРЦЕМ

"Слава Богові за все"
(св. Іван Золотоустий)

У Крехівській обителі св. Миколая відбулись величні відпустові святкування та урочистості з нагоди "золотого" ювілею священства Секретаря Конгрегації для Східних Церков у Ватикані Високопреосвященнішого Архиєпископа Кир Мирослава Марусина.

На світлині: Крехівський монастир отців Василіян

З давніх-давен Крехівська обитель приваблювала численних паломників. З різних теренів нашого краю йшли люди сюди, щоб поєднати свої серця з Богом, випросити щедрих Божих ласк для себе, своїх родин.

Радіє серце, що знову ожила гарно реставрована святиня і монастир, де завирувало чернече життя. У величному, оновленому храмі знову сяють у своїй неповторній красі і величі Чудотворні ікони Матері Божої Верхратської та святого Миколая. На подвір'ї монастиря серед красивих квітників стоїть статуя св. Йосифа з Дитятком Ісусом на руках.

Тисячі прочан щороку прибувають сюди на відпустові святкування "теплого" Миколая. І цього року у переддень свята прибуло багато прочан з різних теренів Галичини. Багато молоді взяло участь у пішій прощі до Крехова. Хоч вони були трохи втомлені, але щасливі, бо об'єднувала їх велика любов до Бога, вони відчували у серцях своїх незбагненне почуття духовної радості.

Потім всі поломники разом з священиками, братами-новиками, монахинями різних Чинів і Згромаджень пройшли Хресною дорогою. У лісовій тиші линули тисячоголосі молитви до Господа нашого Ісуса Христа, Пречистої Діви Марії. Крок за кроком вони проходили 14 стацій. Біля кожного дерев'яного хреста зупинялись, щоб послухати Слово Боже на тему: "Воскресіння Христове і воскресіння наше", яке голосили священики Василіянського Чину: о. Матей Гаврилів, о. Андрій Шагала, о. Йосафат Воротняк.

А звідти, вздовж гори Побійної вирушили до джерела з цілющою водою. Там встановлено капличку з фігурою Матері Божої. Невеличкий потічок тече вздовж підніжжя гір, даруючи людям не лише прохолоду, але й здоров'я, красу, допомагає долати недуги тим, хто вживає її з вірою і молитвою. Там, біля каплички над джерелом відбулось водосвяття.

Фіалкові сутінки повільно опустились на землю, на вінцем оповиті гори. Неподалік від храму і монастиря зібралась молодь. На імпровізованій сцені молодіжна група Апостольства молитви поставила виставу про св. Миколая, звучали духовні пісні у виконанні кандидатів, братів-новиків, монахинь та мирян, які співали пісню слави Господеві та заступниці всіх християн - Пресвятій Богородиці. А потім молодь під проводом священиків, братів-новиків здійснили похід з свічками до джерела, співали духовні пісні, молились.

На світлині: ювілят Преосвященніший Кир Мирослав Марусин під час відпустових святкувань у Крехівській обителі.

У церкві всю ніч проходили Богослужіння, де всі прочани мали можливість приступити до св. Тайни Сповіді, прийняти св. Причастя, відмовити вервичку чи помолитись перед Чудотворними іконами.

Наближався час урочистої Архиєрейської Святої Літургії. Мелодійний передзвін електронних дзвонів линув над Крехівською обителлю, над мальовничим краєм. З монастирського храму підходить процесія з хоругвами, на чолі якої Преосвященніші владики з "золотим ювілятом" - Архиєпископом Кир Мирославом Марусиним з Риму, священиками Василіянського Чину. Процесія направляється до імпровізованого престолу, встановленого на підвищенні. Його майстерно виконано з металевих конструкцій синьо-жовтого кольору, в центрі якого намальовано голуба, який символізує Святого Духа. Тут же встановлено ікони Ісуса Христа і Пресвятої Богородиці, прикрашені вишиванками та гірляндами живих квітів.

В 11-ій годині розпочалась Архиєрейська подячна Свята Літургія з участю Секретаря Конгрегації для Східних Церков з Ватикану Архиєпископа Кир Мирослава Марусина. Співслужили Кир Мар'ян Яворський - Митрополит Львівський (РКЦ), Кир Іван Семедій -

єпископ ординарій Мукачівської єпархії, Кир Павло Василик - єпископ-ординарій Коломийсько-Чернівецької єпархії, Кир Михаїл Сабрига, ЧНІ - єпископ-ординарій Тернопільської єпархії, Кир Юліан Гбур - єпископ-помічник Львівський, владики з Івано-Франківська Кир Софрон Мудрий, ЧСВВ та Кир Іриней Білик, ЧСВВ, Протоархимандрит Василіянського Чину о. Діонізій Ляхович, Протоігумен о. Теодозій Янків, ЧСВВ, Протоігумен Словацької Провінції о. Методій Біланчик, ЧСВВ та інші.

З щирими словами вітань до "золотого" ювілята Кир Мирослава Марусина і Преосвященніших владик звернувся настоятель Крехівського монастиря отців Василіян о. Дам'ян Кастран, ЧСВВ. Тут же було зачитано на адресу ювілята лист-вітання Святійшого Отця Івана Павла II.

Мабуть, немає християнської родини в Україні, де б не чули імені Преосвященнішого Кир Мирослава Марусина. В часи глибокого підпілля його голос лунав з Ватиканського радіо, де транслювались для вірних Служби Божі, де отець, а пізніше - єпископ Мирослав Марусин, голосив Слово Боже, скріпляючи людей у вірі, вселяючи надію. Його змістовні глибокодуховні проповіді оживляли душі людей, зігрівали любов'ю до Бога і ближнього, допомагали у хвилинах бід і негод. Він завжди був зі своїм народом, священиками, Церквою. І не раз думками линув в рідну милу серцю Україну з розквітлими садами, туди, де було його коріння, в рідну землю, де разом з колисковою піснею матері зародились перші паростки любові до Бога. З теплотою у серці згадує він рідне село Княже на Золочівщині, яке відоме далеко за межами України, як земля Маркіяна Шашкевича.

Там, у селі Княжому, 26 червня 1924 року народився Преосвященний Кир Мирослав. Після закінчення Малої Семінарії у Львові в 1943-44 роках навчався у Львівській Богословській Академії, далі - за кордоном. Згодом студіював у Папському Інституті Східних Наук, де здобув докторат. Пам'ятною датою для нього залишиться 2 травня 1948 року, коли отримав єрейські свячення з рук Архиєпископа Кир Івана Бучка.

Кир Мирослав Марусин був учнем нашого великого Митрополита Слуги Божого Андрея Шептицького, був учнем великого ісповідника віри Кардинала Йосифа Сліпого і правою рукою Архипастиря скитальців Кир Івана Бучка. Він був вірним і жертвенним сином свого народу.

Протягом 50 літ він успішно виконував велику місію, був учителем Божого Слова, проповідував через Ватиканське радіо до наших емігрантів за кордоном і вірних в Україні.

Під час Архиєрейської Святої Літургії Преосвященніший Кир Мирослав Марусин благословив присутніх трикиріями і двокиріями, які символізують Пресвяту Тройцю і дві природи Ісуса Христа - Божу і Людську.

Гарно, мелодійно співав Святу Літургію церковний хор з Крехівського храму, регентом якого є отець-магістр Василь Мендрунь, ЧСВВ.

Наче краплини життєдайного джерела глибоко западали у душі прочан слова глибокодуховної проповіді владики Мирослава.

- Нехай Господь Всемогучий, - сказав він на закінчення проповіді, *- скріплює нашу віру, нашу Україну, **щоби ми єдиним серцем і устами славили Бога,** щоби в нас була єдність релігійна, тоді буде єдність народна, тоді весь народ буде одним монолітом і зуміє подолати всі труднощі.*

Нехай Пречиста Діва, до якої ми всі маємо велику набожність, спомагає нас і вас, щоби ми були добрими пастирями, а ви - добрими віруючими.

Нехай Боже благословення буде з вами усіма нині, повсякчас і навіки вічні.

Дорогому ювіляту Кир Мирославу, Преосвященнішим владикам линуло мелодійно тисячоголосе "Многая літа".

Сотні прочан поєднались з Богом, прийнявши до своїх сердець Євхаристійного Христа.

Сповнені великої духовної радості, щасливі, одухотворені, з незабутніми враженнями повертались паломники з відпустових святкувань у Крехівській обителі - перлини духовності в Україні.

Ольга КРАК

СВЯТО ЮРІЯ - ПРАЗНИК КАТЕДРАЛЬНОГО СОБОРУ ЛЬВІВСЬКОЇ АРХИЄПАРХІЇ УКГЦ

В середу, 6 травня, відбулося святкування празника Святого Юрія Великомученика у катедральному храмі Львівської архиєпархії Української Греко-Католицької Церкви. В урочистому Богослужінні, яке відправили єпископ-помічник Глави УГКЦ Любомир Гузар, єпископ-помічник Львівський Юліан Ґбур та єпископ Зборівський Михайло Колтун, взяли участь усі декани та частина духовенства архиєпархії. У змістовній проповіді владика Любомир з'ясував значення храмового свята і обходу та свячення води. Після Літургії владики здійснили Чин освячення води.

Цього ж дня у Митрополичих палатах УГКЦ було вручено декрети 34 новоіменованим деканам.

За повідомленням API

НОВІ ПРОВІНЦІЙНІ УПРАВИ В ТРЬОХ ЖІНОЧИХ МОНАШИХ ЗГРОМАДЖЕННЯХ УГКЦ В УКРАЇНІ

● На капітулі **Згромадження сестер св. Вінкентія,** яка відбулась у Львові 2 травня ц.р., обрано сестру *Іванну Білецьку* на нову Головну настоятельку сестер цього ж Згромадження в Україні. Її дорадницями обрано: с. Петру Процак (вона й заступниця), с. Димитрію Гобарчук, с. Маргарету Репелу і Олену Мацько. На капітулу був запрошений єпископ Юліан Гбур.

● Під час капітули сестер **Згромадження Пресвятої Родини,** яка нещодавно відбулась у Львові, обрано Головною настоятелькою цього Згромадження *сестру Розалію Витвицьку*. Її дорадницями стали с. Соломія Чигис, с. Тереса Тишківська і с. Юліана Гошовська.

● В травні цього року в новозбудованому монастирі **сестер Служебниць НДМ** в Кристинополі відбулась провінційна капітула, темою якої було життя молитви і служіння Богові. На капітулу були запрошені Кир Любомир Гузар, отець Протоігумен Теодозій Янків, ЧСВВ та ін. Очікується повідомлення з Риму про склад нової провінційної управи.

Новим провінційним управам всіх трьох Згромаджень бажаємо щедрого Божого благословення в їхньому відповідальному служінні.

Як делегат Головної настоятельки з Риму була присутня на капітулі СНДМ в Кристинополі сестра Вернарда Іванків, СНДМ (вона є секретарем Генеральної настоятельки). Сестра Вернарда ласкаво погодилася дати коротке інтерв'ю для читачів нашого часопису, який, як сказала вона, сестри-монахині в Римі з радістю читають.

- Чи Ви вперше в Україні?

- Ні, вже п'ятий раз. Вперше була влітку 1989 року, коли започатковували ми діяльність катехитичного осередку у Львові. Пізніше була ще з нагоди повернення Кир Мирослава Івана в березні 1991 року, а опісля - на першій провінційній капітулі сестер Служебниць НДМ 1993 року.

- Чи Ви помітили значні зміни в житті сестер Служебниць в Україні?

- Так, дуже велика зміна на краще щодо спільнотного життя. Це помітно, зокрема, у великих монастирях - Кристинопіль, Жовква, Львів та ін.

- Сформулюйте, будь-ласка, основне завдання теперішньої провінційної Капітули.

- Життя молитви і служіння Богові, здійснення нашої харизми у сучасності були основними темами цієї капітули. Крім того, обирали кандидаток на провінційних дорадниць і затвердили директиви провінції Сестер Служебниць в Україні. У Капітулі брали участь 23 сестри, переважно старшого віку, бо молодих сестер з вічними обітами ще не дуже багато.

- Щиро дякуємо за розмову і бажаємо плідної праці і Божого благословення як в Римі, так і в Бразилії, звідки ви родом.

Розмову вів о. Йосафат, ЧСВВ

У МОЛИТВІ І ПРАЦІ - ЖЕРТВЕННЕ СЛУЖІННЯ ГОСПОДЕВІ

"Не самим хлібом житиме людина" *(Мт 4, 4)*

Хліб наш насущний... Щоденно ми звертаємо свої молитви до Господа і просимо хліба насущного. В ньому - життя людини. Але поряд з тим ми повинні пам'ятати і за хліб духовний, бо в ньому - життя вічне. Хліб - це святиня. З давніх-давен в українських родинах свято шанували хліб. З покоління в покоління передавались секрети випікання хліба.

На світлині: бр. Тимотей Павлюх, ЧСВВ.

Все своє життя пов'язав з прадавньою професією пекаря брат Тимотей Павлюх, ЧСВВ. Оглядаючись на прожиті роки, враз, ніби у мереживі дивних сплетінь промайнули його літа: і далеке дитинство в родинному колі, незабутня юність, коли ступив на монашу стежину життя, і зрілі роки його утвердження в монашому покликанні. Пригадалось його рідне село Смолин на Яворівщині у квітучих яблуневих садах, його рідна оселя, свіжоспечений хліб з духмяною скоринкою, випечений дбайливими материнськими руками.

Там, у Смолині, в родині Івана і Марії Павлюхів, *19 лютого 1912 року* народився хлопчик, якого охрестили Теодором, а згодом його називали просто Федьком. В родині росло шестеро дітей: п'ятеро братів і одна сестра Єва. З дитинства діти звикали до праці, а в свята і неділі всі разом ходили до церкви.

- Та чи не найбільшою радістю для нас, дітей, - згадує бр. Тимотей, - були величаві відпусти у Крехові. Там я вперше познайомився з братами-монахами, любив слухати, як гарно вони співають.

Можливо саме тоді, під час перебування у Крехові, десь в глибині серця загорілась та маленька іскра Божого поклику. А згодом вирішив, що піду монашою стежиною життя.

Так *1 березня 1933 року* Теодора Павлюха було прийнято до Чину св.Василія Великого. Під час облечин дали монаше ім'я - Тимотей. А незабаром до цього ж Крехівського монастиря прийшов його шкільний товариш з рідного села Смолин - о.Антоній Масюк,ЧСВВ.

- Отця Антонія, - згадує бр. Тимотей, - *я знав ще зі шкільних років. Колись разом ходили до школи, а в неділі і свята зустрічались у церкві в Смолині. Наше село було великим. У нього входило 14 хуторів. Я жив на хуторі Салаші, а о. Антоній - на хуторі Рішень. До церкви нам було далеченько - біля п'яти кілометрів. Але ходили ми на Богослуження ретельно. Йшли разом з молоддю, співали пісні, жартували, то й дорога видавалась коротшою, а час швидше минав.*

Прийшовши в монастир, бр.Тимотей багато працював над собою, молився, читав духовну літературу. Перебуваючи в Добромильському монастирі, здобув ще й професію кухаря. *4 квітня 1934 року* бр.Тимотей,ЧСВВ склав свої перші монаші обіти. Молодого ченця скерували в Лаврів. Там же *5 червня 1939 року* склав урочисту професію довічних обітів в присутності ігумена Лаврівського монастиря о.Модеста Пелеха,ЧСВВ та професора о. Єроніма Тимчука, ЧСВВ.

Згодом бр.Тимотея, ЧСВВ перевели до Львова в монастир св.Онуфрія, де прожив дев'ять років. Там він служив Господеві як брат-монах. Працював на монастирській кухні, готував різноманітні страви, випікав смачний хліб.

В 1943 році він переїхав до Жовкви, а через рік - до Крехова. Там церква і монастир діяли до 1949 року. В цей час у монастирі були о.Антоній Масюк, о.Марцинюк, о.Ридель, о.Дуда, о.Мартинюк, бр.Толочко, бр.Шеремета, бр.П'єхунь та інші.

В 1949 році монастир у Крехові було ліквідовано, а монахи переїхали до Унева. Та недовго й там довелось бути. Бо через рік в *жовтні 1950 року* був ліквідований монастир отців Василіян і отців Студитів. Священики та брати-монахи роз'їхались хто куди. Бр.Тимотей,ЧСВВ влаштувався на роботу в інтернат для перестарілих людей в Уневі. Там він пропрацював лише два місяці. Одного разу викликав його директор і сказав, що отримав вказівку від КДБ: за 24 години звільнити Тимотея Павлюха з роботи. Директорові шкода було звільняти такого працьовитого, старанного робітника, але був змушений це зробити. Однак видав бр.Тимотею довідку про працю і добру характеристику, з якою легше можна було влаштуватися на роботу.

З допомогою бр.Плетенького і бр.Удича пощастило йому влаштуватися на Золочівський хлібозавод пекарем. Працював там довгі літа - 38 років. Директор заводу був дуже задоволений бр.Тимотеєм, любив з ним спілкуватися у вільні хвилини. Коли прийшов новий директор, то почали приходити недоброзичливці, говорили, що пекарем працює монах і його слід звільнити. Але новий керівник виявився людиною розумною, розсудливою, вмів цінувати справжніх майстрів своєї справи. Він відповідав: "Побільше б у мене було таких хороших пекарів, як той монах, то й продукція була б кращою і випускали б більше смачних хлібобулочних виробів". З того часу бр.Тимотея ніхто не турбував. Він спокійно працював, ревно молився, а у свята і неділі ходив на Службу Божу до костелу, де відправляв римо-католицький священик Ян Цінський, який був дуже жертвенним душпастирем і багатьох людей навернув до Бога.

Це були часи глибокого підпілля, коли переслідувалася наша Церква. Але віру в людей не могли знищити, вона жила в їхніх серцях, даючи надію, допомагала вистояти у нелегких життєвих випробуваннях. На багатьох підпільних квартирах греко-католиків відбувалися Богослужения. Священики таємно хрестили дітей, вінчали молодят. На квартирі, де жив бр. Тимотей, також періодично відбувались Служби Божі. Час від часу приїжджали туди священики о. Дам'ян Богун, ЧСВВ, о. Іполит П'єхунь, ЧСВВ, о. Юрій Янтух та ін.

Коли Церква вийшла з підпілля, почали відроджуватись монастирі. І знову завирувало в них чернече життя. В 1990 році разом з першими монахами повернувся в рідну Крехівську обитель св. Миколая і бр. Тимотей Павлюх,ЧСВВ. Невимовна радість огорнула його. Разом з братією вони щиро молились перед Чудотворною іконою Матері Божої Верхратської і дякували за ту велику ласку, яку випросила Вона у Господа: відродження духовності на рідній землі.

І знову бр. Тимотей, як в ті давні часи, продовжив вести монастирську кухню, пекти смачний хліб. Свій багатий досвід, секрети кулінарної майстерності радо передає молодим братам. Тепер вже брати Онуфрій, Веніамін та інші вміють пекти хліб та булочки, вчаться готувати старовинні монастирські страви.

Так щоденно, у молитві і праці, жертвенному служінні Господеві проходять літа. Радіє бр. Тимотей, ЧСВВ, що з кожним роком все більше молодих юнаків за покликом серця приходять в монастир. Мабуть, справді щасливий бр. Тимотей, бо прожив своє життя немарно, щасливий, що посвятив своє життя Господеві і залишився вірним цьому покликанню.

Ольга КРАК

ДАР ТВЕРЕЗОСТІ - ДАР БОЖИЙ

"Зважайте на себе самих, щоб ваші серця не обтяжились обжирством, пияцтвом..." (Лк 21, 34).

Ще в Старому Завіті наголошується на шкідливості пияцтва та заохочується до тверезості.

"Господь промовив до Мойсея: "Скажи синам Ізраїля: "Коли чоловік чи жінка врочисто обрікається назорейським обітом, щоб посвятитися Господеві, то від вина й п'янких напоїв буде стримуватись..." (Чис 6, 2-3). Це слова Божі і їх потрібно виконувати.

"Остерігайся ж, не пий ні вина, ні п'янкого напою. Бо оце зачнеш і народиш сина... бо хлопчина цей від материнської утроби буде посвячений Богові..." (Суд 13, 4). Таку пораду від Ангела почула мати Самсона, звичайно, бажаючи мати сина освяченим ще в своєму лоні, і дотрималась її. Які прості Божі закони! Відмовся від хмільної радості і будеш радіти здоров'ям і силою своїх дітей.

Чимало дітей не мали справжнього дитинства через пияцтво батьків. А скільки дітей є покараними і народилися каліками? Дотримуючись поради Ангела, отримуємо здоров'я, силу, розум та ін., нехтуючи порадою, можемо викликати кару.

Поряд з даром тверезості і подвижницького життя Іван Хреститель отримує особливе доручення - підготувати народ Божий до сприйняття Месії.

"Не питиме ні вина, ні напою п'янкого, і сповниться Духом святим вже з лона матері своєї" (Лк 1, 15).

Ці слова Ангел сказав до Захарії, батька Івана Хрестителя, а за найменший сумнів в правдивості цих слів був покараний німотою.

"Ні вина, ні п'янкого напою не питиме,

- а буде наділений силою, здоров'ям, незламною волею;

- а буде допущений хрестити Господа нашого Ісуса Христа;

- а буде названий найбільшим з народжених жінками".

Можна зробити висновок, що з даром тверезості пов'язане все світле в людському житті і в такому стані дуже близько можна наблизитися до Бога. Але Святе Письмо описує і життя людей, які впиваються. Це, наприклад, Ірод і його оточення. Іван Хреститель сподобився своєю святою кров'ю окропити п'яний бенкет на уродинах Ірода. Чи можна ще яскравіше змалювати існування добра і зла? Тверезий праведник приноситься в жертву п'яній публіці. Вибирай, християнине, добро або зло.

Дивлячись на сьогоднішню дійсність, ми бачимо, як дияволу

вдалося з такої яскравої картини, намальованої Богом, витворити щось таке розпливчате, невиразне. Тверезість всіляко принижується, а пияцтво оправдовується багатьма людьми.

Дійсно, будуть читати, та не будуть розуміти, будуть дивитися, та не будуть бачити. Читайте, слухайте, дивіться кримінальну хроніку - там ви побачите такі ж пияцькі бенкети, на яких вбивства, розпуста, бійки, сварки, сироти, вдови, кров і сльози. Невже тверезе суспільство мало б стільки горя? Запитаймо себе, кого ми наслідуємо - Івана Хрестителя чи Ірода? Крім Святого Письма ми маємо ще і національні гасла, які закликають бути тверезою нацією!

- Борці за волю не вживають алкоголю!

І закінчу роздуми словами Митрополита Андрея Шептицького: "Браття мої, ви, що в деяких сторонах марнуєте ще майно і здоров'я на горілку, - покиньте її! Будьте тверезі. Закладайте в своїх селах і містах **братства тверезості!**

Пам'ятайте, що пияцтво нищить здоров'я і підкопує добробут, а до того ще й стягує Божу кару!

Народ моральний - фізично сильний, здоровий і тверезий - своєю наполегливою працею та за ласкою Божою будує свій добробут".

Не пийте, діти, Вкраїна просить!
Не пийте, діти, я у вас одна!

Іван ПЕТРУЩАК,
м. Червоноград

АПОСТОЛЯТ СЕРЕД УВ'ЯЗНЕНИХ

Вже більше 2 років монахи ЧСВВ зі Святоонуфрієвського монастиря у Львові систематично надають духовну опіку в'язням м. Львова, передусім по вулиці Городоцькій та Шевченка. Чимало молодих братів вже багато разів відвідували в'язнів, приносили їм духовну літературу, потішали добрим словом. Найчастішими гостями в'язнів є о. Володимир Коник, який для них відправляє щонеділі Службу Божу, і брат Орест Дверницький,ЧСВВ. Подібний апостолят виконує вже три роки о. Зиновій Хоркавий в с. Держові (Роздільський деканат, Львівська область). Він ділиться своїм враженнями:

- В тюрмі нема різниці, якої людина конфесії. Там є той екуменізм, про який ми багато говоримо на волі, на різних щаблях духовенства. Якщо тюрма має 500 осіб, то на Службу Божу ходить 100 і це вже своєрідна парафія. Від ув'язнених приходять листи. Між ними вже є хлопці, котрі читають Апостола, тропарі тощо. Вони готуються до Служби. Як десь малі діти чекають повернення батьків з відрядження, так вони чекають на нас. Навіть відчувають, коли нас туди не впускають, коли ми стоїмо під дверима. Вони тішаться образками, книжками, часописами, які ми привозимо. Навіть тими відомостями, які ми передаємо з цивільного життя. Особливо їх зворушують щирі дари наших парафіян. Наприклад, один ув'язнений професор із Луцька, котрий написав багато книжок, вирішив теж охреститися у нашому греко-католицькому обряді. Я здійснив цю святу Тайну. Послав хлопців, щоб вони його підготували. Виявилося, що він все знав. Бачимо, як маленький жест любові, милосердя парафіян можуть так багато зробити".

Петро ІЛЮК, м. Львів

ЄВХАРИСТІЙНЕ ЧУДО В ЛАНЧАНО

Очевидна присутність Ісуса Христа в Найсвятіших Тайнах була підтверджена в малому костелі св. Лонгіна в містечку Ланчано в Італії.

Діялося це у 8-му ст. під час Служби Божої, яку відправляв єромонах. Після освячення Дарів його почали мучити сумніви: чи справді присутні Тіло і Кров Христові в Євхаристійному хлібі та вині.

Раптом перед очима священика, оповитого сумнівами, частичка просфори перетворилася на шматок живого тіла, а в чаші з'явилася справжня кров, що застигла, створивши п'ять частин різної форми та розмірів (як символ п'яти Христових Ран - ред.).

Ці Тіло і Кров Христова, дивом побачені очима людини, збереглися донині. Протягом століть вони неодноразово досліджувалися Церковною владою.

У наші дні Отці Францісканн, які обслуговують костел, де відбулося чудо, за згодою Ватикану віддали на експертизу для наукового аналізу частички, що зберігалися протягом дванадцяти століть. Дослідження проводилися в лабораторії під безпосереднім наглядом професорів (Лінолі, Бертеллі). Ось висновки вчених:

- І Тіло, і Кров - справжні.
- І одне, й друге - це тіло і кров людини.
- Тіло і Кров мають одну й ту саму групу крові (АВ).
- Тіло і Кров належать живій особі.
- Діаграма Крові відповідає крові людини, щойно взятої для експертизи.
- Тіло складається з м'язевих тканин СЕРЦЯ.
- Реліквії, що зберігаються протягом 12-ти століть в натуральному вигляді під впливами фізичними, атмосферними та біологічними є надзвичайним феноменом.

Експерти надіслали Отцям Францісканам телеграму такого змісту: "Et Verbum caro factum est" ("І Слово сталося тілом").

Ще одна важлива деталь: вага кожної частички (вони різного розміру) виявилась такою, як вага усіх п'ятьох разом. Любов Бога до людини не знає ні міри, ні ваги! В зв'язку з цим пригадаймо собі, що в кожній освяченій частичці хліба і вина дійсно присутній неподільний Богочоловік з душею, тілом і Божественною сутністю. Зайве говорити, з якою відновленою вірою відправлялася в цьому костелі подячна Служба Божа до Найсвятіших Тайн.

Після оголошення останніх наукових досліджень з усього світу потяглися прочани до Ланчано, щоб вшанувати хліб, що став Тілом, і освячене вино, що перетворилося у Кров. Зворушливий факт: Тіло походить з Серця. Ісус Христос, що жертвує Себе в Євхаристії, дає нам справжнє Серце - Любов, з якою єднаємось; Любов тиха і покірна, могутня і міцна, яка охороняє наші душі від смерті.

"Полюбивши своїх, що були в світі, полюбив їх до кінця" (Ів 13, 1).

"Моє Серце палає любов'ю до людей", - сказав Ісус Христос св. Маргариті Марії Алякок, відкриваючи їй Своє Серце.

Любов привела Його на Хрест, ув'язнила в Кивоті та живить нас Тілом і Кров'ю власною.

Вірю, Господи! Зміцни віру мою і братів моїх, що похитнулися у вірі... Поверни світло віри тим, хто її втратив і борсається в марноті, занурений в порожнечу життя. Нехай повернуться до Тебе і віднайдуть справжні вартості земного життя, поєднавши їх з прагненням вічності, бо тільки Ти можеш заспокоїти серце людське.

(За матеріалами італійської преси)

З журналу отців Редемптористів "Милосердний самарянин", № 2 за 1998 р.

ТОРЖЕСТВЕННЕ СВ. ПРИЧАСТЯ

Прийняття Пресвятої Євхаристії - це один з найважливіших моментів у житті кожного християнина, оскільки він причащається Господнім Тілом і Кров'ю під виглядом хліба і вина.

Навесні у наших церквах традиційно підготовляють групи дітей до торжественного св. Причастя. Цього року на свято Матері під час святкової Літургії біля церкви св. Андрія (Львів) багато хлопців і дівчат прийняли вперше у житті до своїх сердець Євхаристійного Христа. Нехай Господня любов запанує у їхніх душах на ціле життя!

На світлині: дівчата, що приступили біля церкви св. Андрія до торжественного св. Причастя.

ВОНА ЗНАЙШЛА СВОЮ ДОРОГУ

Сотні років тому жив собі один молодий чоловік на ім'я Ґільберт Беккет. Його дім був у Лондоні, в Англії, але він пішов у Христоносний похід, щоб визволяти святу Землю від ворогів.

Сумно про це казати, однак Ґільберт був взятий у полон і потрапив до рук одного заможного господаря. Жорстокий господар замкнув його і цілісінький день примушував тяжко працювати в своєму саду.

Дочка багача бачила Ґільберта, що так тяжко працював. Вона плекала в своєму серці любов до нього. Однієї ночі, коли ніхто не бачив, вона дала Ґільберту трохи грошей і випустила на волю. Сказала йому, щоб негайно вертався до свого дому. Згодом вона втекла човном до Англії.

Але дівчина зовсім не вміла розмовляти по-англійськи! Вона знала тільки три слова: **"Ґільберт Беккет", "Лондон"**. Куди б вона не йшла, не переставала повторяти ці три слова. Люди почали говорити про її проблему одні одним. Одного дня віднайшли Ґільберта Беккета і привели принцесу до нього. Незабаром Ґ. Беккет одружився з нею.

Вони стали батьками майбутнього святого - Томаса Беккета, який згодом був єпископом Католицької Церкви і мучеником.

* * *

Якщо принцеса змогла знайти дорогу до далекого Лондона повторенням лиш трьох слів, то ти, дорогий читачу, також зможеш віднайти свою дорогу до неба частим повторюванням інших трьох слів: **"Ісус Христос - небо"**. Ніколи не забувай мети, до якої прямуєш, і ти безперечно, рано чи пізно дійдеш до неба.

Нераз ти чуєш проповідь у церкві. Намагайся вибрати з неї принаймі кілька важливих слів, якщо не можеш запам'ятати всієї. Нехай вони стануть духовною поживою для твого серця й розуму.

Деякі діти й молодь ніколи не стараються бодай щось-таки запам'ятати з того, що почули у церкві. Вони не зможуть зрозуміти і запам'ятати зміст цілої проповіді. Закликаємо вас, дорога молоде, наслідувати принцесу в її упевненості та відвазі. Вивчивши три слова і постійно їх повторюючи, дісталась до Лондона. І ти намагайся запам'ятати кілька провідних слів науки, повторювати їх. Це допоможе тобі стати чеснотливою людиною і дійти вже не до Лондона, а до неба.

З англійської переклав
бр. Орест ДВЕРНИЦЬКИЙ, ЧСВВ

ПЕРВОЦВІТ

ЛЕГЕНДА

... Жила колись дівчинка. Тато її був лісником, а мама йому допомагала. Та ось розпочалася жорстока війна, й лісник пішов батьківщину від ворогів боронити.

Стала мати більше в лісі бувати, разом із собою й доньку брала. Одного разу потрапили вони під холодний березневий дощ. Застудилася дівчинка й занедужала. Яких тільки ліків не давала їй мати - не допомагали.

Якось мати пішла до лісу, щоб дерево сухе на паливо зрубати. Далеко йти не довелося: біля самої хати стара яблуня майже всохла. Хотіла лісничиха зрубати її під корінь, аж глядь - з нори джміль вилазить.

- Не рубай під корінь дерево, - став просити. - Під ним одвічна схованка наша. Ти ж знаєш - на зиму всі джмелі гинуть, залишаються лише молоді самички. Так продовжується рід. Що буде, як вивернеш яблуньку з коренем? Замерзнемо, бо вночі іще морози сильні. Не рубай, ми тобі колись у пригоді станемо.

І хоч не було часу в лісничихи інше дерево шукати, пожаліла вона джмеликів.

... Минув час. Надворі вже все зазеленіло, а дівчинці не покращало. Як і раніше, вона заходилася кашлем. Плакала мати, донька чахла на очах.

Якось залетів у хату джміль. Згорьована лісничиха вже й забула про зустріч біля старої яблуні, тому здивувалася, коли джміль сів їй на руку й мовив:

- Піди, добра жінко, на лісову галявину, нарви жовтих квітів первоцвіту, зроби з них відвар і дай попити доньці, нараз виздоровіє.

Й полетів джміль до лісу.

Мати зробила так, як він їй порадив, і дівчинка невдовзі перестала кашляти, личко її налилося рум'янцем, стала мамі по господарству допомагати.

Ось так дізналися люди, що первоцвіт - рослина лікарська. Цвіте первоцвіт лікарський з квітня по червень. А запилюють квітку лише джмелі і метелики.

Росте первоцвіт на луках, полях, схилах, у кущах, в лісах.

Стає його все менше й менше. Навесні квіти первоцвіту масово зривають для букетів, заготовляють у великій кількості, як лікарську рослину. Але ж пам'ятаймо, що цієї квітки щораз менше на нашій землі!

(З часопису "Світ дитини", ч. 2, 1994 р.)

УПОКОЇВСЯ В БОЗІ ЄПИСКОП УГКЦ ТЕОДОР МАЙКОВИЧ

Владика Теодор Майкович - перший єпископ Вроцлавсько-Гданської єпархії УГКЦ. Народився 6 січня 1932 року, священичі свячення відбулися 24 червня 1956 року, єпископська хіротонія - 12 липня 1996 року.

А після довгої і важкої недуги 9 травня ц. р. він помер.

У середу, 13 травня, у Вроцлавській катедрі була відправлена Свята Літургія, після чого, сповнюючи волю покійного та його родини, тіло перевезли до Перемишля. Наступного дня у греко-католицькому храмі в Перемишлі відслужено обряд похорону. У похоронних богослужіннях у Перемишлі крім Кир Івана Мартиняка, який їх очолював, взяли участь Високопреосвященніші владики Кир Софрон Мудрий, ЧСВВ, Кир Юліан Вороновський, Кир Василь Медвіт, ЧСВВ, Кир Юліан Гбур та Кир Іриней Білик, ЧСВВ. Крім них було ще п'ять римо-католицьких єпископів з Польщі, багато монахів, монахинь обох обрядів. Катедра була переповнена вірними. Після відправи тіло покійного перевезли до с. Репеді, що на Лемківщині і поховали у родинному гробівці.

Недавно створена Вроцлавсько-Гданська єпархія залишилася без свого пастиря, який після невдалої операції серця відійшов у вічність. Просимо наших дорогих читачів разом із стотисячною спільнотою вірних згаданої єпархії молитися за вічний упокій владики Теодора!

За повідомленням API

ПО ВІЧНУ НАГОРОДУ

Нещодавно відійшов у вічність о. Роман Павлик. Він був нагороджений у січні цього року відзнаками за вірність Церкві і Апостольському престолу.

о. Роман Павлик народився 15.02.1907 р. в с. Ляшки Довгі Ярославського повіту у Польщі. Як здібний юнак він навчався в Перемиській ґімназії. Матуру здав дуже добре *в 1928 році*. Тоді ж його забрали до польської армії, де вчився в школі для офіцерів запасу. І тут в найприкріші хвилини єдиною розрадою була молитва.

У 1929 році він вступає до Духовної Семінарії в м. Перемишлі. Вчиться добре, бо прийшов за покликанням - служити Богові і людям. *У 1933 році* в Перемиській катедрі Преосвященний Йосафат Коциловський висвятив його на священика. Душпастирську діяльність розпочав у с. Миротин Переворського деканату, пізніше працював у с. Дубрівка Лежайського деканату. Переслідуваний польською поліцією, переїхав в с. Хотинець на Ярославщині.

Внаслідок операції "Вісла" *наприкінці 40-их років* парафіян села, в якому душпастирював отець, а також людей з навколишніх сіл, примусово переселили в Україну. о. Павлик потрапив в с. Давидів Львівської області. Коли відмовився підписати православ'я, був змушений працювати в споживчій кооперації, підпільно виконуючи священичі обов'язки в с. Давидів та навколишніх селах.

В 1950 році працівники КДБ провели у помешканні отця обшук, забрали всі священичі речі та церковну бібліотеку, але о. Павлик не занепав духом. Він відгукувався на духовні потреби своїх парафіян, ризикуючи власною свободою, виконував душпастирську працю і вселяв у людей надію на краще.

Після відродження Греко-Католицької Церкви о. Р. Павлик відправляв у церкві села Давидів. Про всі клопоти, негаразди і проблеми розповідали вони отцеві і на все він мав пораду: "Моліться! Бо сила молитви безмірна!". Вічна йому пам'ять!

Ірина КОЛОМИЄЦЬ, працівник Інституту Історії Церкви

МІСІОНАР
ПРЕСВЯТОГО ІСУСОВОГО СЕРЦЯ

Український
католицький
часопис

Заснований у 1897 році
Засновники - Отці Василіяни

Реєстраційне свідоцтво
ЛВ-№122

Головний редактор

о. Йосафат Воротняк, ЧСВВ

Редакційна колегія:
о. Дам'ян Богун, ЧСВВ,
о. Іван Новак, ЧСВВ,
о. Василь Зінько, ЧСВВ
о. Віталій Дуткевич, ЧСВВ

Літературний редактор
Ольга Крак
Літературне редагування та
коректура Ігоря Скленара
Комп'ютерна верстка
Ольги Кузьмич

Адреса редакції:
м. Львів, 290019,
вул. Б. Хмельницького, 36,
Святоонуфріївський
монастир ОО. Василіян
тел. 72-95-69

Підписано до друку 29.05.98 р.
Формат 70x100 1/16. Друк
офсетний. Папір друк. № 1. Умов.
друк. арк. 5,2. Умов. фарбо-відб.
5,7. Обл.-вид. арк. 5,0.
Зам. 23

Ціна договірна

Віддруковано з готових діапозитивів
у Жовківській друкарні видавництва
Отців Василіян «Місіонер».
292310, Львівська обл.,
м. Жовква, вул. Василіянська, 8

© Журнал "Місіонар", 1998.

ЗМІСТ

Слово редактора 1
Намір Апостольства молитви на червень 2
Намір Апостольства молитви на липень 4
Богословська термінологія: вчора і сьогодні 4
о. Тарас Олійчик, ЧСВВ
Апостольство молитви 5
бр. Методій Бриндзей, ЧСВВ
Ісус Христос - правдивий Бог і правдива людина 6
З любов'ю і вдячністю 8
К'яра Любіх
"Слово життя" 9
о. Юрій Джуджар
50 років для Церкви і народу 11
Вітаємо з інтронізацією нових єпископів РКЦ в Україні 13
Ігор Скленар
Гідно відзначили День матері 14
Олег Кравчук
Враження від прощі 16
Ольга Крак
Славім Господа єдиним серцем 17
Свято Юрія - празник катедрального собору Львівської архиєпархії УГКЦ 20
о. Йосафат, ЧСВВ
Нові провінційні управи в трьох жіночих монаших зромадженнях УГКЦ в Україні 21
Ольга Крак
У молитві і праці - жертвенне служіння Господеві 22
Іван Петрущак
Дар тверезості - дар Божий 25
Петро Ілюк
Апостолят серед ув'язнених 26
Євхаристійне чудо в Ланчано 27
Торжественне св. Причастя 28
бр. Орест Дверницький, ЧСВВ
Вона знайшла свою дорогу 29
Первоцвіт 30
Зі святими упокой, Господи 31

***На обкладинці:* Зшестя Святого Духа.**
Ікона в каплиці Отців Василіян (Кула, Югославія). Робота Володимира Свідерського. Художнє оформлення Богдана Салія.

● Передруки і переклади дозволені за поданням джерела.
● Редакція зберігає за собою право виправляти мову і скорочувати надіслані матеріали.

ЧАЙНВОРД "ЧИТАЮЧИ СВЯТЕ ПИСЬМО"

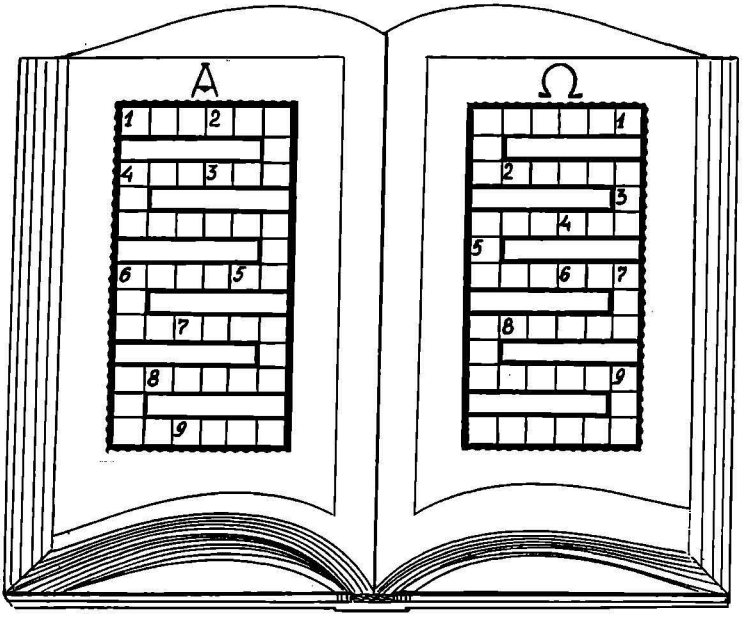

Три крапки замініть відповідним словом з Євангелія:

А. 1. "Хто цей ... споживатиме, той повіки житиме". 2. "Симон Петро, Тома на прізвисько..." 3. "Хто тіло моє їсть і ... мою п'є, той живе життям вічним." 4. "Я ..., ви - гілки. Хто перебуває в мені, а я в ньому". 5. "Прокинувшись від сну Йосиф зробив, як звелів йому ... Господній". 6. "І об'явив я їм твоє ім'я, і об'являти буду, щоб ..., якою ти полюбив мене, в них перебувала, - а я в них!" 7. "Я - виноградина правдива, а мій Отець - ... Кожну в мені гілку, яка не приносить плоду, відрізує він". 8. "І ... виник із-за нього серед народу". 9. "Ти ж, коли даєш милостиню, нехай твоя ліва ... не знає, що робить твоя права і Отець твій, що бачить таємне, віддасть тобі".

Ω. 1. "Господи, навіть і біси коряться нам з-за твого імени". Він же сказав їм: "Я бачив сатану, що, наче..., падав з неба". 2. "Ось імена дванадцятьох апостолів: перший Симон, прозваний Петром, і ..., брат його". 3. "Прийшов, бо був ..., що не їв, не пив, і вони кажуть: Він біса має, прийшов Син Чоловічий, що їсть і п'є, і вони кажуть: Оцей чоловік ненажера й винопивець, приятель митарів і грішників!". 4. "Та проклятий той ..., що закону не знає!" 5. "Хіба в Писанні не сказано, що з роду Давидового Христос прийде, з села Вифлеєму, звідки був ...?" 6. "Тож коли зійде той, ... істини, він і наведе вас на всю правду, - він бо не промовлятиме від себе, лише буде повідати, що вчує, і звістить те, що настане". 7. "Численні ж з народу, вчувши ті слова, казали: "Він дійсно пророк". Інші ж: "Він - ..." 8. "Але один ..., що був у дорозі, зненацька надійшов (на нього) й, побачивши його, змилосердився". 9. "... з Кани Галилейської, сини Заведеєві та ще двоє інших його учнів були разом. Тож каже до них Симон Петро: "Іду ловити рибу". А ті йому: "Підемо й ми з тобою".

Склала Леся ШТИКАЛО,
м. Львів

Відповіді на кросворд "Марійський", опублікований у № 5 за 1997 рік:

По горизонталі: 3.Щастя. 4. Сонце. 9. Ворог. 10. Ангел. 11. Колос. 12. Життя. 17. Кивот. 18. Роман. 19. Дитина. 20. Потіха. 23. Вітер. 24. Скала.

По вертикалі: 1. Народ. 2. Отець. 5. Осолода. 6. Лончина. 7. Голос. 8. Честь. 13. Троянда. 14. Охорона. 15. Листя. 16. Марія. 21. Зірка. 22. Земля.

Синод єпископів УГКЦ 20 вересня 1997 року у Крехові затвердив офіційні тексти молитов "Отче наш" і Богородице Діво". Закликаємо наших дорогих читачів навчитися відмовляти ці молитви згідно з приписаним текстом і допомогти іншим також це зробити. Це необхідно для того, щоб усюди і завжди українці однаково молилися, хоча у молитовниках можливі розбіжності. В усій нашій Церкві в Україні і за кордоном текст цих двох молитов є таким:

"Отче наш, що єси на небесах, нехай святиться ім'я Твоє, нехай прийде царство Твоє, нехай буде воля Твоя, як на небі, так і на землі. Хліб наш насущний дай нам сьогодні, і прости нам провини наші, як і ми прощаємо винуватцям нашим; і не введи нас у спокусу, але визволи нас від лукавого".

"Богородице Діво, радуйся, благодатна Маріє, Господь з Тобою. Благословенна Ти між жінками і благословенний плід лона Твого, бо Ти породила Христа Спаса, Ізбавителя душ наших".